

και άπαξ και δις τό θέμα των, έν τή όποία παρατηρήθησαν λάθη άτυγγνωστα· λάθη όφαιλόμενα εις άπροσεξίαν, διαστικότητα ή άσχημιάν και εις άγνωστον κλπ.

2ον Δίδαγμα.

Ο Θεός γνωρίζων ότι τό φώς, παρά όλην τήν λαμπρότητα του και άξίαν του, δέν είνε δυνατόν παρά νά χάνη, εύρισκόμενον εις στενήν σχέσηιν και έπικρήν προς τό σκότος, λαμβάνει τήν άπόφασιν νά θέτη εούθως έξ άρχής διάμεσον μεταξύ τούτων, νά χωρίση αυτά τελείως άπ' άλλήλων, ίνα ούτω τό φώς ακολούτως και άπροσκόπτως επιτελή τό έργον Του. Ο Θεός, ό σοφός Θεός, φοβούμενος τρόπον τινά, χωρίζει τό φώς άπό τού σκότους, ίνα μή τό φώς ύποστή μείωσιν ή θλάσθιν ή κηλίς της σκοτεινής έπικη-Μιση έπ' αυτό, ένεκα τού σκότους.—Άλλ' ό άνθρωπος, φανταζόμενος ίτως τόν έκυτόν του σοφώτερον τού Θεού, δέν θεωρεί και τόσον επικίνδυνον νά έέρη εις έπασην και σχέσηιν τά έκυτού φωτός—τά τέκνα του, προς τά τού σκότους τέκνα, προς τά έργα της άμίχλης και μούχλας, προς τούς υιούς της σημερινής έποχής, τά τέκνα δήλα δη και κέντρα της άμυγδαλλοσύνης ή μάλλον έπιληψίμου και σκοτεινής ήλικής.

Ο σοφός Θεός γνωρίζων ότι «άρετή όμου και κη-κία» είνε μία ένωση φίλια, άσυμβίβαστος και ούχι φυσική, όστις «τίς κοινωνία φωτι προς σκότος», χωρίζει άπολύτως και διάφραγμα μεταξύ τού φωτός και τού σκότους θέτει—και ό άνθρωπος, Ουχρών εις έκυτόν, πεποιθώς εις έκυτόν, τό μόν έσπέρως προσκυνεί τό σκότος και τά έργα τού σκότους εις τά κέντρα τού σκότους και τού βσεσίματος τών φώτων, τήν δέ πρώταν—ώς κάλως και τακτικώς χριστιανός—προσέρχεται εις τόν Νάόν, ίνα λατρεύη και τόν Θεόν!

Άλλ', όχι! όχι! χριστιανέ! τοιούτους συμβιβασμούς και συνδυασμούς και συνδυασμούς δέν θέλει ό Θεός. Σέ θέλει όλον ίδιον του, όλον φώς. Φώς τά έργα, φώς τούς τρόπους, φώς τούς λόγους, φώς τήν συνδιαγωγήν μετά των λοιπών ανθρώπων. Θέλει νά μετασχηματισθής όλος εις έν φωτισόλον και ακτινοβολούν σήμα, πρό τού όποίου και έπί τή έμφανίσει τού όποίου θά διαλύεται προτραπάδην τού σκότους ή έμίχλη.

Άλλά θά είπης—και εύλόγως, ότι τούτο είνε άλλον δύσκολον. Δύσκολον και άδύνατον όμως, όχι! Δέν είνε άδύνατον, άν δύνανται μετά της Μητρός Έκκλησίας νά είπης άπό τά όάλη της καρδίας σου: «Τόν ζόφον της ψυχής μου διατάξάδην, Φωτισόδοτα Χριστέ ό Θεός, ό τό άρχέγονον σκότος διώξας της άδύστου και δώρησάι μοι τό φώς τών προσταγμάτων Σου, Λόγε». (Ήχ. κλ. Δ')

Πολιτικού μόν έργον είναι πάντα ποιεΐν και λέγειν, έξ ών εύδικμήσει παρά τοις έξώθεν, ή μηδέν έστι τού παρόντος όλου μακχωριώτερον-πνευματικού δέ και τού και' ήμιας προς έν μόνον βλέπειν, τήν σωτηρίαν.

«Τό σύγγνωμον πολλάκις μέγα προς σωτηρίαν, αΐσαι κατατρογον τόν άδικήσαντα, και μετάγον εις άλλτρον εκ φόδου τήν άτυχετέραν εύνοϊαν».

Ούδέν ούτω νικά τόν διάκοντα, ως προθυμία τού πάσχοντος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Ίωάννης Καρ. ΙΖ' 1—13)

“Ίνα ώσι έν καθώς ήμεις. Δέν ήτο δυνατόν παρά ό Σωτήρ νά αποκλεισθ ή κάθε άμυγδαλλιν παρά της σχέσεως Αύτου μετά τού ούρανού Του Πατρός. Έγνώριζε πώς δέν θά παρήρχετο πολύς χρόνος, άπό της Άναστάσεώς Του και της Άνκήψεως Αύτου, και θά παρουσιάζετο μία διδακτική κακόδοξος περί της ύποστάσεώς Του ή όποία θά ήρχετο ως άγρία θέλλα νά διακράξη τήν ήραμεν πλοδν τού σκότους της Άγίας Του Έκκλησίας.

“Ίνα ώσι έν καθώς ήμεις. Και άπο έξήχησεν ό Σωτήρ νά τόν δεξάτη ό Ήσπουράνιος Πατήρ με τήν δόξαν εκείνην τήν όποίαν είχαν πρώτον νά γίνη ό κόσμος, έννοων τήν ένδοξον Άνάστασιν Του, και τήν εις ούρανοϋς Άνάληψιν Αύτου, καθόσον πλέον τό έργον της Σωτηρίας τού κόσμου τό είχε τελειώται, έξήχησε και κάτι άλλο, τήν ένωσην πάντων τών πιστών Του, διά τού συνδέσμου της αγάπης, δικαιοσύνης, ότι ούδεις άπόλειτο άπό εκείνους τούς όπείους τού έδωκε, παρά μόνον ό υιός της άπολείας—ό Ιουδας—ένν ή Γραφή πληρωθή.

“Ίνα ώσι έν καθώς ήμεις. Είναι έμμελοία Αύτου τού Ίησου Χριστού και Σωτήρος μας, περί τού τίς είναι ή σχέση αύτου μετά τού Ούρανού Του Πατρός, τήν όποίαν έβροντοσώνησεν άλλον πρό τού σκυριακού Του θανάτου, διά νά προφυλάξη τούς πιστούς Του άπό τήν θλάττημον διδακτικίαν ενός αίρεσιάρχου φεθερωτάτου, όστις θά ενέσκηπτεν άλλον μετά τόν θάνατόν Του διά νά άρνηθή τήν θεότητα Του και τήν ισότητα Αύτου προς τόν Πατέρα Του, τόν έσπουράνιον, άπό ούτε ό σκυριός, ούτε ό θάνατος, ούτε ό τάφος, ήδυνήθησαν τούτο νά κατερθώστω. Και ό φεθερός αύτός αίρεσιάρχης ήτο ό Άρειος όστις διά της διδακτικής του—ήν ποτέ ότε ούκ ην—επρόκει πώς ό Χριστός είναι τό πρώτον κειμα και τήν όποίαν, πιστός παραδέχονται, και πιστός ακολουθούν οι σημερινοί όπαδοι του Χιλιασταί, ότινας παρουσιάζονται υπό τήν μανδίαν τών Σπουδαστών τών Γραφών, διά νά άποπλανήσασιν τούς πιστούς.

“Ίνα ώσι έν καθώς ήμεις. Είναι οι λόγοι αυτους υπηγόρευται εις τόν Άριστοτέλην της Έκκλησίας Μέγαν Άθανάσιον τόν έργον τού Όμοουσίου, δι' ού δλόκληρος ή εκ 318 Θεοφόρων Πατέρων άποτελούμενη Α' Οικουμενική Σύνοδος της Νικαίας, περιεφρούρησεν τήν θεότητα τού Χριστού, και τήν ισότητα Αύτου προς τόν Πατέρα, και έδογματίσεν έν Άγίω Πνεύματι, ότι ό Υιός είναι ίσος και όμοούσιος τή Πατρί, Θεός αληθινός, εκ Θεού αληθινού, γεννηθείς πρό πάντων των αιώνων και ού ποιηθείς. Αύτά παραδέχθησαν κύριοι Χιλιασταί οι άποτελέσαντες τήν Α' Οικουμενικήν Σύνοδον 318 Θεοφόροι Πατέρες, τών όποίων τήν μήμην έστράζει ή Άγία μας Έκκλησία κατά τήν σημερινήν Κυριακήν, ήτις άπερωμένη εις τήν μήμην αυτών, έννομάζεται Κυριακή τών Άγιών Πατέρων.

